

Acció

«El poble que compleix amb el seu deure ciutadà té llibertat absoluta».

(Sr. Azaña, al Parlament)

Setmanari d'Esquerra Republicana
Redacció i Administració: Francesc Llairet, 21.

Portantveu del Centre Republicà Català
Subscripció al mes, 0,75 ptes. Número solt, 15 cts.

Reflexions

Després de la tempesta la calma. El cel esbargit, deixa pas als raigs solars que il·luminen asserenant-lo, el nostre esperit fatigat de l'excitació produïda per la indignació que ha aixecat tot el poble contra dissortades gestions municipals passades, en veure's seriament perjudicat gràcies a la manifesta insuficiència d'unes obres cares que al seu juí han servit de cobertora per amagar combinacions punibles en profit personal. La llum de la raó que ha penetrat en el nostre cervell ha vençut el subconscient que s'havia apoderat de nosaltres i ens ha fet veure que el succeït la setmana passada fou una cosa anormal que escapa a totes les previsions.

Deixem-nos doncs, d'actituds estridents que contrasten amb la passivitat fins avui seguida, i que tan poc adients són per les Corporacions que porten la davantera dels pobles. Ningú no té dret de malgastar la bona fe d'un poble mantenint-lo en l'error i oferint-li coses que poden no respondre a cap lògica, jurídicament parlant.

El que convé és estudiar serenament, fredament, ràpidament i amb equanimitat justiciera, l'actuació municipal de des del començament de la Dictadura fins al 14 d'abril de l'any que som i exigir les responsabilitats que s'en desprenguin a sigui qui sigui i caigui qui caigui sense contemplacions de cap mena.

Potser no sigui la popularitat que aconseguim amb l'exposició d'aquest punt de vista, però per poc que el lector reflexioni ens compendrà. Nosaltres varem prometre sinceritat i així pensem produir-nos sempre. És la sinceritat que ha fet indiscutible sublimitant-lo, al nostre President D. Francesc Macià.

Armes innobles

Resulta xocant i grotesc l'espectacle que ens ofereixen les dretes conservadores quan en dedicar-se a bescantar i desprestigiar la tasca dels nostres representants d'Esquerra, retreuen el no compliment de promeses i la manca de seriositat amb els seus compromisos.

Aquesta feina, que en realitat, sembla que haurà d'ésser de la incumbència del poble que els va elegir, la utilitzen aquests elements com a arma de combat en llurs propagandes i tenen especial cura en fer-la extensiva contra la jove república, presentant a la vegada un panorama trist i desconsolador per l'esdevenidor de nostra terra.

No caurem en la tonteria de pretendre convèncer als que així procedeixen: entenem que estan situats a lloc i, difícilment es pot arribar amb punts de franca convergència amb aquells que per sobre de totes les coses hi avantposen les seves conveniències particulars. Però si que és digne d'atenció i de enèrgica intervenció per part de les esquerres, tenint en compte els possibles recels i desconfiances que poden inspirar a certs elements febles d'esperit les descarades propagandes d'aquesta gent.

L'ofensiva més posada en ús per ésser la que estimen més desorientadora és la de què amb l'actual estat de coses es motiva l'estancament i retraïment del capital i que porta com a conseqüència la injustificada paralització i reducció de la vida activa del treball. Les classes treballadores són les que més a freqüència toquen les conseqüències i són les que precisament, segons els seus càlculs, poden fer les degudes comparacions per a donar-los-hi la raó.

Aquesta tàctica vergonyant és interpretada per l'obrerisme organitzat, com un ar-

ma defensiva per a contrarrestar l'acció reivindicadora dels sindicats, però no escapa de la imaginació de ningú que, de fet, el tret va també directe contra la consolidació de la república i, molt particularment, contra la seva inclinació esquerrana.

L'existència i floreixement del capital l'entenem gràcies a la intervenció i l'esforç de l'indispensable factor treball, i considerem que és un crim volguer-se valdre de la monopolització de la riquesa per a combatre l'estabilitat d'un règim, no afecte als seus sentiments absolutistes, i pretendre desorientar per fam a la classe necessitada.

Cal que el poble treballador estigui al corrent d'aquesta farsa innoble que empren les classes conservadores per tal de crear un estat de desconfiança i decaïment. Volen i els convé que tot estigui com abans. Que el poble per suposats desenganys faci deixament dels seus drets de ciutadania per a ells tornar a mangonejar els destins i la vida dels municipis, les diputacions, el parlament (que és com si diguéssim la vida nacional) a mesura de les seves conveniències.

No. No podem ni hem de creure de cap manera que aquesta anormal posició i retraïment del capital sigui produïda per inestabilitat i poca garantia en el governament del nostre poble. Les lleis i disposicions que surtin estructurades del parlament d'Espanya, per radicals que siguin en els ordres polític, econòmic, social i religiós, etc., estan avalades sobradament per el *referendum* de la voluntat llegendària del poble.

No és el capital el qui es ressent de les transformacions que s'operen en els destins del país. Són els capitalistes que no reconeixen i diuen inestable a un règim democràtic i en canvi trobaven completament estable i factible una dictadura que durant set anys va governar sense i contra la voluntat del poble. — U. C. M.

CINEMA VICTORIA

Dissabte, dia 24 i diumenge, 25

LA CANCION DEL DIA

per el divo català Tino Folgar, Consol Valencia i F. Breñaño.

Adiós mascota

per Lilyan Harvey i Harry Halm

VARIETE

dibuixos sonors

Noticiari Fox sonor

CINEMA ZORRILLA

Dies 24 i 25 d'Octubre de 1931

ACTUALITATS SONORES

Patinant sobre el gel

dibuixos sonors

¿BESTIALIDAD?

grandiosa pel·lícula muda

A la caza del millón

sonora, per Luciano Albertini, Elza Temari i Ernest Beredes

Teatre Guimerà-Picard Cinema

Dies 24, dissabte i 25, diumenge

Cuidado, que aplasto

dibuixos sonors

Revista Paramount

sonora

EL COMEDIANTE

per Ernest Vilches (Cascarrabias), A. Benítez i B. Norton

Lo apuesto todo

per Clara Bow. (sonora)

CINEMA NOU

Programa per els dies 24 i 25

LADRONES

tota parlada en espanyol per Stan Laurel i Oliver Hardy

La llama mágica

muda; per Ronald Colman i Vilma Banky

La pel·lícula sonora

SU VIDA INTIMA

Billie Dove i Walter Pidgeon